

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 179:

Forslag til lov om almen voksenuddannelse.

Af kulturministeren (Ole Vig Jensen).

(Fremsat 12/1 89. Første behandling 26/1 89. Betænkning 10/5 89. Anden behandling 16/5 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 107 stemmer (S, KF, SF, V, RV og KRF) mod 20 (FP og CD).

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 162:

Forslag til lov om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).

(Fremsat 12/1 89. Første behandling 20/1 89. Betænkning 3/5 89. Anden behandling 16/5 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Det går ikke godt i Danmark. Efter et år med vækst, god indtjening og flere arbejdspladser er vi sunket tilbage til stagnation i den private sektor og støt vækst i den offentlige sektor. Det er rystende uholdbart, for det kommer til at gå ud over os alle sammen, hvis denne laden-stå-til-politik fortsætter uden hensyn til de ulykker, den vil nedkalde over hele samfundet.

Samfundet har brug for den voksende industri med styrket konkurrenceevne, og den kan vi kun opnå ved at holde igen på omkostningerne. En reduktion af skattebyrden og dermed de offentlige udgifter er en uomgængelig forudsætning herfor.

»Giv industrien de rigtige vilkår, så får vi alle en rigere hverdag.« Ja, sådan skriver Ove Munch fra Industrirådet i december 1988.

Virkelighedens verden i form af dette lovforslag er uendelig langt fra det borgerlige fatamorgana om, at man afviser alle statsindgreb og offentlig styring, der truer princippet om det frie forbrugsvalg og virksomhedernes handlefrihed. I denne lov bliver virksomhedernes såkaldte handlefrihed af den borgerlige regering omsat til det, der hedder salgs- og anvendelsesbegrænsninger. Det er altså det, man i den borgerlige regering forstår ved handlefrihed: salgs- og anvendelsesbegrænsninger for stoffer og produkter og varer.

Ministeren mener ikke, det skulle give nogen anledning til økonomiske konsekvenser for virksomhederne eller forbrugerne, for ministeren og hans embedsmænd må antage, siger man, at varer, der belægges med salgsbegrænsninger, bliver erstattet af andre varer. Oversat til dansk betyder det, at de varer, som Miljøministeriet ud fra den fuldstændig vilkårlige § 30 c træffer bestemmelse om, ikke må anvendes eller sælges. Ja, en sådan vareombytning skulle såmænd ikke koste erhvervslivet eller forbrugerne noget!

Ministeren har dog en svag anelse om, at det nok kan komme til at koste virksomhederne og Danmark nogle penge, idet ministeren i denne fuldstændig vilkårlige § 30 c oplyser, at det er en betingelse, at det kan ske uden væsentlige samlede meromkostninger for virksomhederne og forbrugerne. Men hvem er det så, der skal bedømme disse væsentlige samlede meromkostninger? Ja, det er bl.a. ministeren og ministerens embedsmænd.

Fem måneder efter Industrirådets nørdråb kvitterer den borgerlige regering for industriens nørdråb med at komme med endnu flere reguleringer i loven om kemiske stoffer og produkter, og samtidig kan vi høre vismændene reelt give Industrirådet ret i, at vi er sunket tilbage til stagnation i den private sektor, og at vi i øvrigt kan forvente flere arbejdsløse. Svaret på det er mere regulering fra den borgerlige regerings side.